

губи. Внесе ли съкровището си въ нѣкоя земна банка, той постоянно мисли за нея, отъ страхъ да не стане нѣщо, да изгуби това, което е внесълъ. Следователно, имашъ ли нѣкакво съкровище, внеси го въ Божествената банка на небето, та като мислишъ за него, по този начинъ поне да се свържешъ съ небето. Който нищо не е внесълъ въ Божественитѣ банки, той не мисли за небето. Понѣкога насила заставятъ човѣка да мисли за небето. Нѣкоя жена е щастлива въ живота си, доволна е отъ мъжа си и децата си и не мисли за небето. По едно време задигатъ мъжа ѝ отъ земята, занасятъ го въ Божествената банка, и жената, ще не ще, започва да мисли за небето.

Единъ американски проповѣдникъ — Му-ди, разправялъ своята опитность: Докато никой отъ моитѣ близки не бѣше заминалъ за онзи свѣтъ, азъ си представяхъ само Бога и ангелитѣ, като обитатели на небето. Когато баща ми замина за другия свѣтъ, започнахъ да мисля и за него. Следъ баща ми умрѣ майка ми и започнахъ да мисля за Бога, за ангелитѣ, за баща си и за майка си. Следъ тѣхъ умрѣха братята и сестритѣ ми. После изгубихъ и най-добритѣ си приятели. Когато близкитѣ ми, които заминаха за онзи свѣтъ, станаха повече отъ тия, които бѣха на земята, азъ мислѣхъ повече за небето: за Бога, за ангелитѣ, за баща си и майка си, за братята и сестритѣ си, за приятелитѣ си. Небето стана за мене близко, родно мѣсто.